

Wat zou een kat doen? dacht Laura Summers slaperig door de piepjes van haar wekker heen. Ze stak een hand uit om op snooze te drukken, terwijl Rob naast haar iets mompelde voor hij weer in slaap viel.

Een kat zou zich op een koude, donkere winterochtend zeker niet om zes uur in de ochtend uit bed slepen. Nee, elke kat die een knip voor de neus waard was, zou zich meteen weer onder het dekbed oprullen en tot minstens tien uur slapen, waarschijnlijk zelfs elf uur, voordat ze weer zou opduiken om eten en knuffels te eisen en het perfecte plekje bij de radiator op te zoeken waar ze de rest van de dag knus zou blijven liggen.

Laura glimlachte. De gedachte aan alle katten die in Battersea op haar wachtten was meer dan genoeg om haar uit bed te krijgen, haar ochtendjas aan te trekken en naar de keuken te lopen voor een kopje thee en om het allereerste deurtje van haar chocolade-adventskalender open te breken. Wie zei dat chocolade geen acceptabel ontbijt was? Wat Laura betrof golden de normale dieetregels in december niet.

Haar ochtenden waren niet altijd zo geweest. Toen ze nog als personal assistant (PA) bij Nimbus had gewerkt, een van de beste reclamebureaus van Londen, lag ze vaak al voordat de wekker ging wakker met een knoop in haar maag van de spanning, terwijl ze zich zorgen maakte of ze die uitnodigingen wel had verstuurd, of de taxi van haar baas wel op het juiste tijdstip had geboekt, of over andere potentiële rampen. Ze had het bureau ongeveer twee jaar geleden verlaten, na een bijzonder venijnige uitbrander van haar baas nadat ze tijdens een gespannen vergadering met een klant had

gevraagd of 'iemand een knuffel nodig had'. Laura was daarna op de wc van het kantoor weer tot zichzelf gekomen door een paar van haar favoriete kattenvideo's te bekijken en had op de Facebookpagina van Battersea een advertentie gezien voor een verzorgingsmedewerker in het kattenpension. Het voelde als een teken. Laura had besloten dat ze ergens naartoe zou gaan waar haar talent om voor mensen te zorgen – nou ja, katten, die toch al haar favoriete mensen waren – gewaardeerd zou worden. En ze had nooit meer achteromgekeken.

Ze had van haar tijd bij het verzorgingsteam genoten. Ze verzorgde de katten vanaf het moment dat ze binnenkwamen en zorgde ervoor dat ze ter voorbereiding op hun adoptie veilig, goed gevoed, gelukkig en gezond waren. Nog maar een maand of zo geleden was ze van functie veranderd en nu zat ze in het adoptieteam, waar ze toekomstige eigenaren hielp hun perfecte match te vinden en de katten hun nieuwe thuis. Ze had een tijdje meegelopen bij de adoptiegesprekken en daarna geoefend met het maken van foto's van de katten voor hun online profielen en met het beantwoorden van vragen per telefoon en e-mail. Haar ervaring in het verzorgingsteam was goed van pas gekomen, maar het was toch een steile leercurve geweest. Laura wilde zich in deze nieuwe rol graag bewijzen en was dan ook knap nerveus. Ze had altijd al moeite gehad met haar zelfvertrouwen. Ze had vaak het gevoel dat zij degene in de kamer was die niet duidelijk aanwezig was, die niet gehoord werd, of die mompelde en gevraagd werd dingen te herhalen. Het was een van de redenen waarom ze zich bij dieren vaak meer op haar gemak voelde dan bij mensen, en vooral bij katten. Als ze met katten praatte, had ze nooit het gevoel met haar mond vol tanden te staan of iets doms te zeggen. Hun aanwezigheid ontspande haar en de beweging van een staart, het trillen van een oor of het tevreden geluid van gespin verzekerde haar ervan dat er naar haar werd geluisterd en dat ze werd begrepen.

Laura dronk haar laatste slok thee en liep op haar tenen naar de

douche, in de hoop dat Rob er niet wakker van zou worden. Hij was gisteravond laat een beetje aangeschoten thuisgekomen, omdat hij had gevierd dat hij weer een nieuwe klant had binnengehaald. Rob was het enige goede dat ze uit haar tijd bij het reclamebureau had meegenomen. Hij was een hotshot-account director bij Nimbus, charmant, zelfverzekerd en heel erg knap, met zijn blauwe ogen en donkerbruine haar dat over zijn voorhoofd gleed op een manier waar ze nog steeds kriebels van in haar buik kreeg. Laura had hem van een afstandje bewonderd. Hun contact ging over het algemeen niet verder dan dat hij om een gesprek met haar baas vroeg en haar soms vroeg om koffie te regelen – ze had er altijd goed bij nagedacht welke koekjes Rob lekker zou vinden – en ze was dan ook verbaasd geweest toen hij haar twee jaar geleden op het Halloweenfeest van het bedrijf mee uit had gevraagd, toen hij naar haar toe was gekomen terwijl ze in de hoek met haar vingers stond te frummelen en zich stond af te vragen hoe het in hemelsnaam mogelijk was dat iedereen zoveel te zeggen had. Laura dacht graag dat het was omdat haar koekjeskeuze van die dag – een combinatie van pittige chocolade Bourbon en roze wafels – hem er eindelijk van had overtuigd dat ze voor elkaar bestemd waren, maar Rob zei dat het meer te maken had met de Catwoman-outfit die ze had gedragen.

Sindsdien waren ze eigenlijk altijd samen geweest. Kort nadat ze iets met elkaar waren begonnen, was ze bij het bureau weggegaan en bij Battersea gaan werken en Rob had haar daarin gesteund. Hij dacht dat ze in een andere functie gelukkiger zou zijn en dat het beter voor hen was om niet samen te werken als ze een stel waren. En toen, ongeveer een jaar geleden, was ze naar zijn prachtige huis in het elegante Chelsea verhuisd. Ze had echt het gevoel dat ze de jackpot had gewonnen, vooral omdat ze een smerige flat in een buitenwijk in Noord-Londen had gedeeld met drie andere meisjes die veel feestvierden en weinig opruimden. Het huis van Rob was een oase van rust, prachtig ontworpen in een reeks neutrale kleuren.

Nadat ze een kokendhete douche had genomen en ze trots haar

Battersea-poloshirt en -fleecevest had aangetrokken, glipte Laura het huis uit, een beetje rillend in de ijzige lucht, sprong op de bus en begon aan de reis naar Battersea. Ze was vastbesloten om een ster te worden in haar nieuwe rol in het adoptieteam. Onzekerheden mochten haar niet in de weg staan. Ze moest er niet aan denken dat de katten met Kerstmis alleen zouden zijn. Op eerste kerstdag zouden ze goed verzorgd worden door het geweldige leger van feestende Battersea-vrijwilligers en -medewerkers, maar niets was te vergelijken met de wetenschap dat je voorgoed thuis was. En er was één kat in het bijzonder waar ze aan dacht.

De bus stopte voor de beroemde hekken van Battersea en Laura voelde een rilling van trots door zich heen gaan toen ze op de bel drukte en de beveiligers en de receptioniste gedag zwaaide. Ze stak de binnenplaats over en nam de mix van oud en nieuw in zich op die ze zo mooi vond aan Battersea. In het midden stond het oude gebouw van het voormalige kattenpension, Whittington Lodge, vernoemd naar de beroemde Dick Whittington en zijn kat, met het pannendak en de mooie blauwe trap. Het was een prachtige herinnering aan de geschiedenis van de instelling. Laura dacht altijd aan de vele voeten – en poten – die sinds 1871 op dit stukje grond hadden gelopen. Wat een verhalen zouden die kunnen vertellen! Bij de gedachte eraan kreeg ze kippenvel.

Het was net voor acht uur en Laura had genoeg tijd om vóór de ochtendvergadering naar het kattenpension te gaan, de perfecte belichaming van 'het nieuwe' in de geschiedenis van Battersea. Het kattenpension was warm en gezellig. Elke kat zat in een eigen verblijf, dat groot genoeg was voor een kat om zijn natuurlijke gedrag te kunnen vertonen, met veel schuilplaatsen en ze hadden zelfs verwarmde vloeren!

In afwachting van hun ontbijt zaten de meeste katten nu vooraan te miauwen, het ochtendkoor, zoals Laura het graag noemde. Ze liep langs de verblijven vol met katten van alle kleuren, vormen, leeftijden en persoonlijkheden, om die ene kat op te zoeken waar-

voor ze in het bijzonder een zwak had. Laura voelde haar emoties opborrelen bij de gedachte aan Felicia. Het was een van de meest verbazingwekkende en tegelijkertijd meest moeilijke elementen van het werken bij Battersea, de emotionele band die je met de dieren opbouwde. En daar was Felicia. Zodra ze Laura zag, rende ze naar de voorkant van haar verblijf. Laura kon het niet laten om de deur te openen en naar binnen te glippen. Toen ze Felicia's luide begroeting hoorde voelde ze vreugde in haar hart. Laura ging zitten en Felicia klauterde op haar knie voor een knuffel.

In de tijd dat Laura bij het verzorgingsteam had gewerkt, was Felicia een van de meest trieste gevallen geweest. Ze was vermagerd en erg ziek toen ze werd binnengebracht, nadat ze in een nabijgelegen park was gevonden door iemand die zijn hond had uitgelaten. De eerste dagen was het erop of eronder geweest of ze het zou overleven, maar dankzij de zorg van het veterinaire team begon Felicia aan te komen en fysiek te herstellen van de beproevingen die ze had doorstaan. Sterker nog, dacht Laura terwijl ze Felicia in haar armen hield, ze moesten misschien oppassen dat ze niet een beetje te mollig werd.

Maar de schade bij dieren was vaak niet alleen fysiek. Felicia was teruggetrokken geweest en vertrouwde mensen totaal niet. Ze had zich achter in haar hok verschanst en als ze te dichtbij kwamen reageerde ze met gesis en af en toe een uithaal. Toen ze nog bij de verzorging werkte, was Laura als Felicia's vaste verzorger aangevoelen. Naast de dagelijkse taken van eten geven en schoonmaken, was Laura begonnen met het winnen van Felicia's vertrouwen door op het tempo van de kat te werken en vaak gewoon bij haar te komen zitten aan de voorkant van het verblijf terwijl ze iets las of e-mails wegwerkte, om haar aan menselijk gezelschap te laten wennen. Laura kon zich de dag nog levendig herinneren dat ze een aanraking op haar been had gevoeld, naar beneden had gekeken en Felicia's uitgestrekte poot op haar knie had zien liggen. De kat had met haar goudkleurige ogen naar Laura geknipperd en Laura had

een brok in haar keel weggeslikt, in de wolken en ontroerd om dit doorbraakmoment.

Vanaf dat moment won Felicia spoedig aan zelfvertrouwen en klom ze al snel op Laura's schoot om te kroelen, waarbij ze met haar hoofd tegen Laura's hand stootte als ze naar haar gevoel verslapte met de onderkinmassages. Laura praatte zachtjes tegen haar en hoewel ze inzag dat het gek was, durfde ze te zweren dat Felicia haar begreep. Af en toe kwam er een speelse kant van Felicia naar boven. Als oudere kat, op de rijpe leeftijd van acht jaar, was ze doorgaans een nogal statige dame, maar ze kon tot actie worden aangezet door een voorzichtig heen en weer geslingerd muisje met kattenkruid. Natuurlijk brachten andere medewerkers ook tijd met haar door, maar ze had een speciale band met Laura. Felicia had tijd nodig om aan mensen te wennen, dat was zeker. Kieskeurig, dacht Laura, maar ze wist dat sommige het als onaardig zouden beschouwen als ze haar geen kans zouden geven. Toen, op een mooie dag, werd Felicia geschikt bevonden voor adoptie en verhuisde ze naar de eerste verdieping waar ze haar publiek kon leren kennen.

'Kom je nooit in de verleiding om haar zelf te nemen?' had Jasmine gevraagd. Jasmine werkte zowel bij de opname als de adoptie en was Laura's beste vriendin bij Battersea. Of eigenlijk was ze gewoon haar beste vriendin, punt.

Laura had verdrietig haar hoofd geschud. Dit was een groot strijdpunt tussen haar en Rob. Hij hield gewoon niet van katten en hij wilde er geen in de flat, die al zijn mooie vintage meubels als krabpaal zou gebruiken en haren in zijn lp-verzameling zou wrijven. Laura wist dat ze een kat een perfect huis konden bieden – ze hadden ook een kleine tuin – maar Rob was onvermurwbaar. Hij had een prachtig aquarium met tropische vissen en hij had gezegd dat Laura er wel een paar een naam mocht geven. Ze had het lef niet gehad om uit te leggen dat dat niet hetzelfde was, hoe ze ook had geprobeerd een band op te bouwen met de pas gedoopte Flotsam en Jetsam.

‘Hoe is het vanmorgen, dametje?’ fluisterde ze in Felicia’s vacht, waarop ze een nog luider gespin als antwoord kreeg. ‘Klaar voor je ontbijt?’

Daarop kreeg ze een kleine ‘Miauw!’ als antwoord en Laura schoot in de lach, ervan overtuigd dat Felicia haar had begrepen. Ze zette de kat weer op de grond, liep voorzichtig het verblijf uit en ging op weg naar de ochtendvergadering, waar haar team alle katten zou bespreken die op ‘De Lijst’ stonden en klaar waren om geadopteerd te worden, en ook met de dierenverzorgers bespraken of er nieuwe katten waren die klaar waren om geadopteerd te worden. Omdat het 1 december was, nam Laura zich voor om wat kerstversiering in het kattenpension op te hangen. Er klonken al wekenlang kerstliedjes op de radio.

‘Nog steeds geen huis voor Felicia?’ vroeg Laura’s baas, Sally, toen ze tijdens de vergadering bij haar naam op de lijst kwamen.

Laura schudde verdrietig haar hoofd. ‘Het zal de juiste persoon moeten zijn. Ze is een speciale kat. Ze heeft alleen tijd nodig tot iemand haar opmerkt en begrijpt dat ze tijd en ruimte nodig heeft om zich te settelen. En het moet iemand zijn die met haar medische behoeften om kan gaan.’

Dit was een ander element waar rekening mee moest worden gehouden bij Felicia. Ze was positief getest op FIV, felien immunodeficiëntievirus. Dit virus werkte langzaam en veel katten hadden een normale levensduur met minimale gevolgen voor hun gezondheid, maar dat was niet altijd het geval. De kans bestond dat een kat met FIV een verzwakt immuunsysteem had en vatbaarder was voor infecties en andere ziekten. Om andere katten tegen het oplopen van het virus te beschermen en om te voorkomen dat een kat met FIV zou worden blootgesteld aan ziekten van andere katten, eiste Battersea dat de tuinen in toekomstige nieuwe huizen zouden worden omheind. Met het juiste hekwerk was dat eenvoudig te doen, maar het was begrijpelijk dat mensen huiverig waren voor een kat met extra behoeften en het duurde het langst om katten

met FIV geadopteerd te krijgen. Omdat ze zo lang in het pension zaten, had het personeel altijd een hechte band met deze katten en als ze eindelijk hun nieuwe eigenaar hadden gevonden, kregen ze een speciale afscheidsceremonie waarbij iedereen aanwezig was om afscheid te nemen.

Sally knikte. 'Nou ja, ze is hier bij ons veilig voor zo lang als het duurt. Maar laten we hopen dat ze snel een nieuw thuis vindt. Het ziet er naar uit dat ze een van onze langste logés ooit wordt, arme meid.'

Laura maakte een rekensommetje en realiseerde zich dat Felicia al bijna honderd dagen in Battersea was. Met katten die na dertig dagen met 'lang verblijf' werden getypeerd, zat ze al op meer dan drie keer dat aantal. Laura slikte. Sommige katten hadden gewoon nooit mazzel. Felicia was al wat ouder en ze was zwart-wit, wat om de een of andere reden een onpopulaire kleurstelling bleek te zijn. Naast haar FIV had ze ook een hartruis die mogelijk tot een veterinaire behandeling zou kunnen leiden en mensen waren begrijpelijkerwijs huiverig voor extra kosten, maar Laura was er zeker van dat iemand de juiste match moest zijn. Felicia zou iemand veel vreugde kunnen brengen. Laura hoefde er alleen maar in te blijven geloven en het te blijven proberen. Dit zou dus haar kerstwens zijn. Of liever gezegd, haar kerstuitdaging: voor kerstavond een thuis voor Felicia vinden.

Na de vergadering werd Laura al snel overspoeld met e-mails met vragen van potentiële nieuwe eigenaren. Een groot deel van haar werk bestond uit het beantwoorden van deze vragen en het bieden van ondersteuning en nazorg aan nieuwe eigenaren terwijl de katten zich aan hun nieuwe thuis aanpasten, en de ochtend vloog om. Ze haastte zich naar het café op het terrein voor een snelle sandwich samen met Jasmine.

'De eerste *mince pie* van het jaar!' zei Jasmine toen ze aan hun toetje begonnen. Vorig jaar hadden zij en Jasmine zo'n beetje elke

mince pie van elke grote winkel geproefd, van de goedkoopste tot de chicste, met het excuus dat ze wetenschappelijk de beste wilden vinden. 'Zal ik dat mince-pie-spreadsheet weer opzetten?'

'Absoluut,' zei Laura met haar mond vol zoetheid. 'De wereld verdient de waarheid te weten.'

'Eigenlijk zijn we wetenschappelijke pioniers,' zei Jasmine.

'Ze zouden ons de Nobelprijs moeten geven!'

'Nobel Pies!' zei Jasmine, en Laura kreunde.

'Jas, we zijn voor mij nog niet dicht genoeg bij de kerst om die dijenkletsers van jou al aan te kunnen.'

Jasmine stak ter overgave haar handen op. 'Goed, goed. Nou, vertel dan maar eens hoe het met jou is. Hoe vind je het bij de adoptieafdeling?'

Laura haalde diep adem. 'Nou ja, ik vind het geweldig. Ik ben er trots op dat ik dit mag doen. Maar ik moet toegeven dat ik ook een beetje nerveus ben. De gedachte om een heleboel van die interviews alleen te moeten doen... dat intimideert me.'

'Je zult je prima redden,' zei Jasmine. 'Je hebt een tijd meegelopen en je hebt de training gedaan. En je bent niet alleen. Je weet dat het allemaal een teamprestatie is en je kunt zo nodig altijd hulp krijgen.'

Laura knikte. Dat was voor Jasmine makkelijk om te zeggen, want zij kon echt met iedereen praten. Ze was gewoon een van die mensen die met haar aanwezigheid en haar rauwe lach een hele kamer opvrolijkte.

'Ik kan zien dat je gespannen bent,' zei Jasmine, terwijl ze haar hand uitstak om Laura een klopje op haar arm te geven. 'Maar dat is nergens voor nodig. Ik heb je met mensen gezien. Jij hebt het talent om mensen zo ver te krijgen dat ze zich openstellen, zodat je precies de kat kunt vinden die bij ze past.'

Laura glimlachte. 'Dank je, Jas. Dat vind ik heel lief. En jij? Nog sappige roddels?'

'Niet echt. Ik geniet van een beetje routinewerk voor de volgende pleegreddingsmissie komt.'

Jasmine was een van Batterseas stafleden die pleegzorg verleende en katten in huis nam die speciale verzorging nodig hadden of te gestrest werden van het leven in het kattenpension.

‘En ben je klaar voor de kerst?’

Jasmine trok een grimas en haar gezicht betrok. ‘Zo klaar als ik maar kan zijn. Niet mijn favoriete tijd van het jaar om eerlijk te zijn. Ik heb me opgegeven om hier te zijn, want ik kan me geen enkele plek voorstellen waar ik liever zou zijn.’

Laura wist dat Jasmine een moeilijk jaar achter de rug had, omdat ze van haar man was gescheiden nadat ze vorig jaar tijdens de kerst erachter was gekomen dat hij haar bedroog. Ze had verklaard dat ze ‘heel gelukkig was om een gekke kattenvrouw te zijn, bedankt’, maar Laura wist dat deze kerst een moeilijke tijd voor haar zou worden. Jasmine was sterk en trots, maar Laura wist hoe diep gekwetst ze was.

‘Kunnen we je echt niet overhalen om eerste kerstdag hierheen te komen?’ vroeg Jas. ‘Het is echt geweldig. De Kerstman komt op bezoek en misschien dat we bij de lunch zelfs een drupje prosecco krijgen.’

‘Ik betwijfel of ik Rob zou kunnen overhalen,’ zei Laura met een zucht. Ze zouden met kerst naar zijn ouders in Surrey gaan, waar ze toch een beetje zenuwachtig voor was. Malcolm en Izzy waren heel aardig, maar ze waren net als Rob van de ‘Zeer Zelfverzekerde Levensschool’. Het was een familie die van gelegenheden hield en er stonden veel foto’s van Robs onstuimige kinderverjaardagsfeestjes in huis. Hij haalde graag herinneringen op aan die dagen en hoe leuk ze waren geweest en Laura moest toegeven dat ze graag naar de foto’s keek van Rob als schattig kind, met zijn verrukte gezicht besmeurd met chocoladetaart en een grijns van oor tot oor. Kerst zou een luidruchtige dag worden waarop ze Hints speelden en met grote kennis van zaken commentaar gaven op wijnen, net als vorig jaar. Ze had moeite gehad om de meeste films en toneelstukken te herkennen die in Hints aan bod waren gekomen en had Izzy in de

keuken tegen Rob horen zeggen: 'Ze is zo stil als een muisje!' 'Geef haar gewoon de tijd,' had Rob gezegd, maar het commentaar had in haar oren nagedreund en ze was nog stiller geworden. Ze was zo vroeg mogelijk naar bed gegaan en had gewenst dat ze anders was.

'Je weet dat hij niet dol op katten is,' zei Laura, terwijl ze uit haar overpeinzingen opschrok. 'Dus hij zal waarschijnlijk geen zin hebben om op eerste kerstdag kattenbakken te verschonen.'

Laura had vaak geprobeerd Rob over te halen om naar de katten in Battersea te komen kijken. Ze was ervan overtuigd dat als hij de juiste zou leren kennen, hij zou beseffen wat een geweldige aanvulling een kat voor hun kleine huishouden zou zijn.

'O ja, Mr Perfect,' zei Jasmine met een grijns. 'Afgezien van dat ene kleine foutje. Wat ga je hem cadeau geven?'

'Dat weet ik nog niet zeker,' antwoordde Laura peinzend. 'Ik wil hem iets echt bijzonders geven.'

'Jullie zijn echt een perfect stel,' zei Jasmine plagend, maar toen Laura niet reageerde, werd haar toon serieuzer. 'Hé, ik maak maar een grapje. Het gaat toch allemaal wel goed?'

'Ja, alles is prima,' zei Laura. Waarom had ze opeens het gevoel dat niet alles met Rob prima was? Waarom maakte ze zich plotse-ling druk over kerst bij zijn ouders? 'Ik denk dat we elkaar gewoon niet vaak genoeg zien. Hij heeft het zo druk met zijn werk dat we als we bij elkaar zijn op de bank neerploffen en we meer naar de televisie staren dan in elkaars ogen.'

'Dat klinkt voor mij normaal,' zei Jasmine, terwijl ze haar in haar hand kneep. 'Wat je moet doen is wat tijd voor elkaar maken. Date nights! Ga iets leuks doen, verras elkaar. Dan heb je de vonk in een mum van tijd weer terug.'

Laura knikte, het idee stond haar wel aan. Jasmine had gelijk. Rob en zij moesten die vonk weer terug zien te krijgen. En wanneer kon dat nou beter dan in de dagen voor de kerst? Ze herinnerde zich hun eerste paar maanden samen: een wervelwind van romantische diners, uitstapjes naar het theater en luie zondagen in bed. Daarna,

naarmate ze meer een stel werden, eindeloze vakanties met Robs charmante vrienden of gratis reisjes, die Rob op de een of andere manier via zijn reclameconnecties kon regelen. Hij had haar vaker dan ze zich kon herinneren voor een nacht of twee meegetroond aan het einde van een fotoshoot op een fantastische locatie, waarbij hij vaak weigerde te vertellen waar ze naartoe ging en alleen maar zei wat voor kleding ze mee moest nemen. Ze stond altijd te popelen om naar het vliegveld te gaan en uit te vinden waar ze naartoe gingen. Dat was dan missie nummer twee, een beetje kerstmagie.